

PROCOL HARUM FLEETWOOD MAC BRYAN FERRY

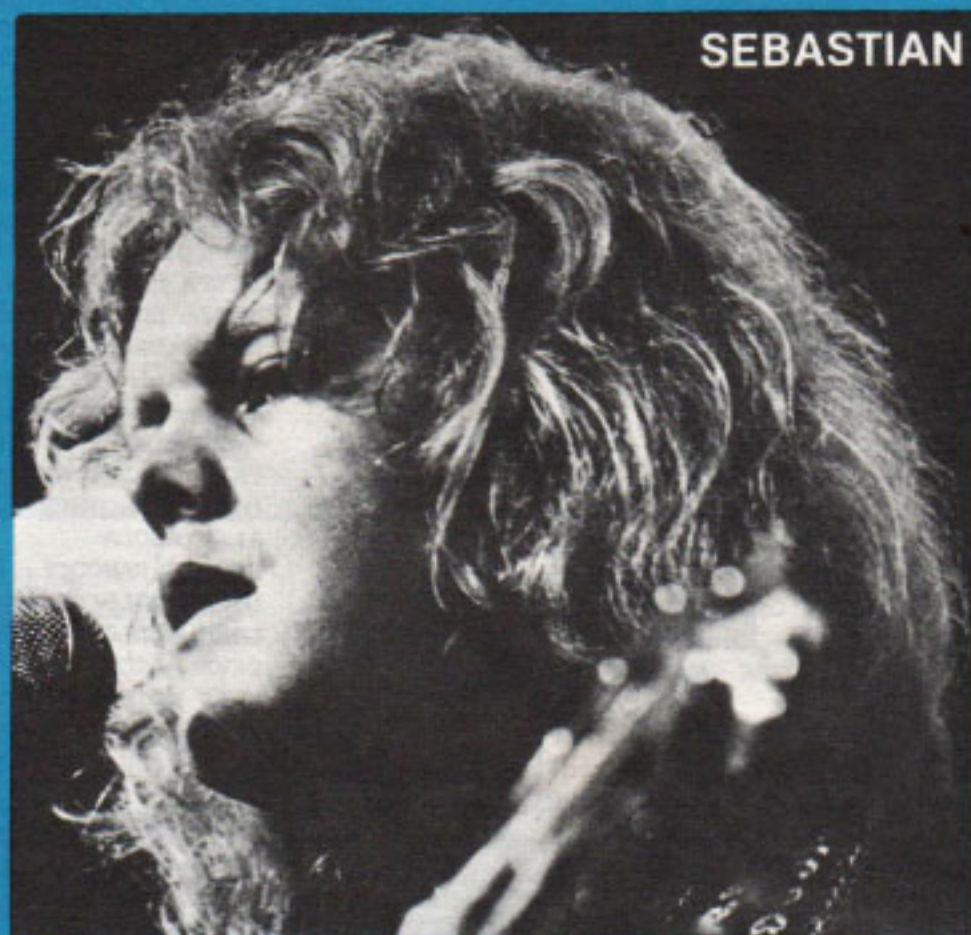
Rock City

NYT
aktuelt
ROCK
magasin

NR. 4
APRIL 1977
KR. 6,25

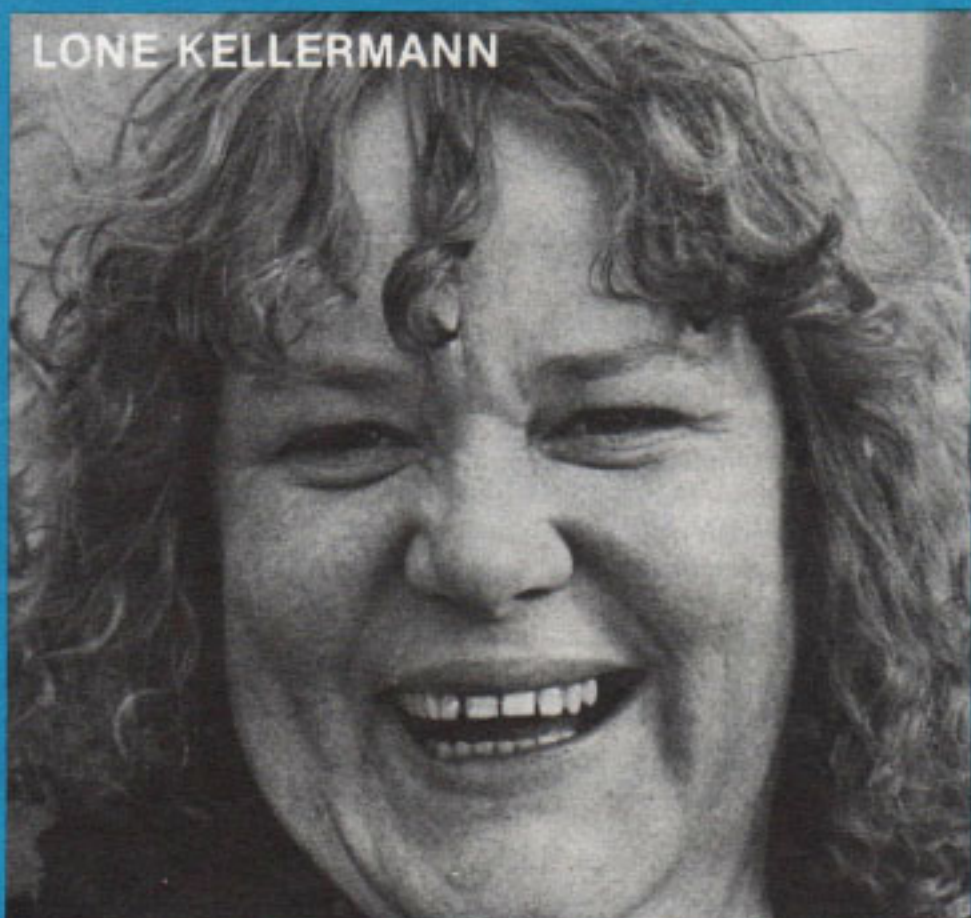
RUDOLPH

SEBASTIAN

GNAGS

LONE KELLERMANN

RUDOLPH

Man tør vel nok sige, at Rudolph Hansen er en af de gamle drenge i dansk beat, han har siden 62 spillet professionelt, blandt andet (og vel bedst kendt) med Defenders og med Savage Rose.

Rudolph har nu lavet en ny plade. En plade om sig selv og sit liv, og eftersom denne plade er så personlig og så interessant, syntes vi, at vi måtte have nogle ting forklaret af Rudolph selv. Da vi ringede til ham for at aftale et møde, viste det sig, at Rudolph ikke kun er Rudolph selv, men osse Hans Fjeldsted, Keyboards, Niels »Flipper« Stuart, fløjte og tenorsax, og Ken Gudmann, trommer, og disse ville han gerne have osse var tilstede, så vi kunne snakke med hele bandet.

Vi mødtes derfor en eftermiddag ude hos Hans, til en noget forvirret omgang spørgsmål og svar og snakken i munden på hinanden; men her er sådan cirka, hvad der kom ud af det:

RC: Hvordan kom du ind i musikken?

R: Jeg var ikke ligefrem noget lys i skolen, og jeg brød mig dengang heller ikke om at gå der. Det var derfor naturligt, at jeg gik ud lisså snart jeg kunne. Musikken var osse noget naturligt eftersom min far var pianist og komponist, så jeg begyndte at spille i Politiets ungdomsklub ude på Nørrebro sammen med min bror Per »Flob«. I 62 eller 63 afløste jeg så

Hans Klitgård som bassist i Defenders, og så begyndte der at komme lidt fart på: Vi spillede i Jomfruburet og var senere i Finland og spille og sådan noget, så det gik mægtigt indtil 68.

RC: Så begyndte du at tage realeksamen.

R: Ja, det var lissom om vi ikke kunne komme videre i Defenders - rent musikalsk. Vi var stadig gode venner, men vore musikalske kilder sammen var ved at være udtørrede.

RC: Kunne man leve af at spille i Defenders.

R: Ja for fanden. Vi levede fedt. Vi tjente ca. 10.000 om måneden, da der var mest gang i den.

Ken: Ja, vi havde det sgu godt i Defenders dengang, men det var osse et pukleri.

R: Vi skulle gerne spille 4 timer på en aften, fordelt over 6 timer, 7 dage om ugen. Og når vi spillede i Jylland, så kom de her fulde ka'le ved 23-tiden og gav sig til at slås, indtil de faldt i søvn kl. 2.

K: Ja, og så fik vi tæsk, hvis vi holdt op med at spille. Men prøv iøvrigt at lægge mærke til, at du i dag får det samme beløb for at spille - der er sgu ikke noget med dyrtid.

RC: Hvordan kan det være at pengene for jobs ikke er blevet bedre?

Hans: Det har noget at gøre med krisetider. Folk har ikke råd til at betale grupperne så meget. Dengang var det de glade 60'ere - det er det jo bestemt ikke mere.

K: Dengang fik man jo en pakke smøger for en 5'er, men du får altså det samme for at spille.

RC: Rudolph, hvorfor begyndte du at læse igen?

R: Der var for meget flip i musikken. Der var perioder hvor vi spillede jamsessions hver aften, men det var fanme altid blues i E eller A. Den eneste variation var, om det gik hurtigt eller langsomt. Jeg var ærligt talt lidt træt af at spille.

Så tog jeg til USA og spillede lidt derovre - jeg lavede blandt andet demo-bånd med noget musik, jeg selv havde lavet, men jeg fik det ikke med hjem.

RC: Hvordan kan det være du kom hjem derovre fra?

R: Det var noget med at min far blev syg og døde. De ringede iøvrigt ovre fra Amerika efter at jeg var kommet hjem og ville have, at jeg skulle komme derover igen, men det gad jeg ikke. Så kørte jeg noget taxa, og en aften i 70 fik jeg pludselig Niels ind i vognen, han skulle ud og spille, og fortalte, at han skulle til Grønland sammen med Fjeldsted. Så kom jeg med derop og spillede med dem i 3 måneder. Det var bare os tre, og så Uno Tchicaia, trommer.

Med dem spillede jeg et par af mine egne numre, som var på engelsk, og Johnny Reimar hørte dem, og vi snakkede om at lave en plade, men så skulle numrene være på dansk, og det havde jeg ikke lyst til dengang.

H: Fik du alligevel ikke lidt blod på tanden efter at have spillet numrene med os? Det er alligevel noget andet at høre det man har siddet alene med, udsat for hele orkestret.

RC: Havde du spillet jazz før du kom med til Grønland?

R: Nej, men det havde altid interesseret mig, og jeg havde altid gerne ville prøve det. Og jeg har nu spillet med The Danish Jazz Army i tre år.

H: Der er osse det, at al beatmusik kører over tre-fire akkorder. Det løber man sur i.

K: ARH . . . der er gerne noget mere.

H: Jamen jeg tænker på datidens musik. Iøvrigt er denne gruppe skægt sammensat. Det er halvt rock og halvt jazz, vi er fra samme tidsalder men fra forskellige retninger. Det fører blandt andet til, at vi (dvs. Niels og jeg) tilfører rock'en en helt anderledes harmonisering.

K: Jeg har jo hørt rock-rytmen til - det siger sig selv. Omend jazz og beat efterhånden er blevet meget integrerede. Jeg føler mig som en udpræget asfaltmusiker - jeg er født på asfalten - spiller fra den. Da jeg var tretten eller deromkring spillede jeg i en fritidsklub i Randersgade. Det var lige hjem fra skole, så hen og være bud i en købmandsforretning i kort tid - og så spille . . . Jeg har haft pauser fra Defenders for at spille med Danish Sharks, men det var kun, når der ikke rigtig var fart på Defenders. Vi spillede i 4-5 år, så gik det bare ikke mere. Det var ikke noget med, at vi ikke kunne klare hinanden, vi var bare musikalsk trætte af at være sammen. Men jeg har nu spillet med dem mange gange senere.

Så i 68 blev jeg blandt andet interesseret i jazz, fordi der var en eller anden der spurgte

Ken Gudmann, Niels Stuart, Hans Fjeldsted og Rudolph Hansen.

mig, om jeg ikke var lidt tung i røven. Jeg tænkte, at det kunne sgu da godt være, så jeg kom med i et 25 mands bigband: 22 blæsere, du ved, så skal man være let for at få det til at swinge. Det var mens jeg spillede med Young Flowers, men de gik osse i stykker på grund af musikalsk træthed, og det var lidt synd, for vi var lige ved at slå igennem for alvor. Det havde måske set anderledes ud, hvis vi havde haft en ordentlig sanger, for kørte, det gjorde det.

RC: Hvordan synes I, det er at være professionel musiker i Danmark?

R: Altså, Danmark er sgu et dejligt land at være i, derfor er vi her, men det er noget småt. Hvis vi spillede i udlandet kunne vi tjene masser af penge - det kan man ikke herhjemme. Inden man får set sig om, så har man turet hele landet igennem. Og for nu at gøre det hele værre: samtidig med at landet er småt, er musikerstandarden meget høj. Prøv bare at se på Radioens Bigband - der skal du høre folk, der kan spille.

H: Hvis man laver noget ordentligt, får man det osse igennem, men det er bare ikke noget, man bliver rig af.

Niels: Vi er simpelthen for tæt på Tyskland - for præget af deres underholdningsmusik. Jeg har fungeret meget som dansemusiker, og der er man fanne endnu tættere på Tyskland. Jo mere marchrytme desto bedre. Hitler-jazz, plejer vi at kalde det. Der er virkelig lande, hvor selv kommerciel musik kan være spændende for musikerne at spille.

H: Jeg har simpelthen altid sagt nej til kommercielle jobs. Det tætteste jeg har været, var Grønlandsturen. Der råbte folk lort efter os konstant, fordi vi spillede jazz.

RC: Musikken på din plade må vel nærmest karakteriseres som »funk«. Er det ikke sjældent man bruger den slags musik til tekster, der ligesom dine er så personlige og samtidig meget beskrivende.

R: Jeg har lavet musikken så det passer til teksterne (det er svært den anden vej) og jeg synes det passer fint sammen: hård musik om et lidt hårdt miljø (Nørrebro, red.).

H: Jeg føler netop osse, at musikken er tilpas barsk, til at beskrive miljøet på Nørrebro. Det ville være en forbløffet løgn, hvis man satte smukke akkustiske guitarer på. Romantikken lurer i musikken her - den skal ikke dominere den. Musikken passer fint til Rudolphs tekster, synes jeg, der som gammel Hellerupdreng ser det lidt udefra. Det er klar dig selv. Ikke noget, der er for pænt her.

R: Iøvrigt har jeg brugt lang tid på pladen, og den er osse blevet lige som jeg ville have den.

RC: Et sidste spørgsmål: Tror du folk, der kender dig fra din morsomme side i Defenders, vil kunne tage dig alvorligt nu? Jeg tænker fx på sådan en sang som Den Tykke Dreng.

R: Det tror jeg godt at de kan, og forresten er Den Tykke Dreng da en morsom tekst. Morsom, men alligevel en beskrivelse af min situation dengang. Ærlig talt - folk kan sgu tage det som de vil. Hvis de synes, det er en stor gang ævl, så la' dem.

Rudolph
Rudolph
Polydor

Rudolph Alexander Hanius Hansen, gammel Defenders-dreng har lavet en soloplate. Den er yderst bemærkelsesværdig i Dansk sammenhæng, idet den er lavet med en international lyd i en international musikform, nemlig funk, men samtidig er så dansk i sig indhold, som tyk sovs og udkogte kartofter.

Her troede man, at funk kun kunne bruges til dårlige kærlighedssange, og så kommer Rudolph gudhjælpemig her og vender op og ned på det hele. For noget så personligt og følt har jeg sjældent hørt.

Rudolph er Københavner fra Nørrebro og han er musiker og menneske, og det er netop det, pladen handler om. Alle de problemer man kan møde som ikke altid lige velflønnet musiker, der samtidig som barn har været klassens tykke dreng, har fæstnet sig dybt i Rudolphs sind. Ikke sådan at han giver sig i kast med melankolske lamentationer over sin triste skæbne, eller resignerer over dette eller hint. Nej, tværtimod - Rudolphs tekster røber en fantastisk evne til at tage det hele ovenfra og ned menneskeligt - at flyde ovenpå, så at sige.

Der er den lystige beretning om Fogedforretningen, hvor Rudolph bliver hentet en tidlig morgen fordi han ikke har betalt licens, og der er den hektiske situationsrapport fra Skt. Peders Kro. Der er sangen - Alt for mange knuder - om Rudolphs problemer med at få kontakt med damerne og der er den usigeligt smukke kærlighedserklæring, Da jeg så i dine øjne.

Pladens absolutte, musikalske perle hedder Helge og Ebba: (mine forældre). Det er et decideret jazz/funk-nummer, med et følsomt tema, der røber kærlighed til de mennesker, der er beskrevet gennem musikken. Det indeholder osse pladens bedste soli: Hans Fjeldsted på Arp-synthesizer, og Niels Stuart på Tenorsax. Den synthesizer-solo, er ganske enkelt

noget af det bedste jazz, der er blevet spillet af en dansk musiker. Den bobler og bruser og flyder afsted, så man i korte øjeblikke kommer til at tænke på selveste Joe Zawinul.

Forresten må man fremhæve pladens personel: Ken Gudman, trommer; Niels Stuart, fløjte og tenorsax; Hans Fjeldsted, allehånde keyboards og endelig Rudolph selv, der spiller bas, og som overraskede mig totalt ved at spille en yderst dynamisk guitarsolo på nummeret. Da jeg så i dine øjne. Den er melodisk og har en præcis fornemmelse for nummerets stemning. Alle spiller meget fint, og selvom Ken Gudmann egentlig ikke er nogen ophidsende funk-trommeslager, så leverer han en meget sikker og kompetent rytme, som kun savner lidt af det flyvske, som kendetegner »rigtig« funk.

Hans Fjeldsted er et kapitel for sig. Med alle forbehold vil jeg tro, at han er den eneste herhjemme, der kan bruge et Hohner D6-clavinet, så det kommer til at lyde som når de store udenlandske spiller på det. I det hele taget sker der så meget i Hans' klaver- og stringsynthesizerspil på hele pladen, at den faktisk er et køb værd bare for det.

Niels Stuarts fløjte akkompagnerer Rudolphs sang på de fleste af numrene og gør det med stor indføling og hans soli er heller ikke ueffne.

Man kunne sagtens finde forskellige klagepunkter: fx at koret, der osse leveres af de medvirkende musikere + Peter Thorup ikke altid er lige kønt; men jeg synes, at det er bagateller imod en plade, der er skrevet for danskere, af en dansker og - ikke mindst - på et dansk, der er til at forstå.

Man har fra pladeselskabets side kaldt den »Årets Plade« og det er vel nok lidt store ord tre måneder inde i det år, der kommer efter året for Bifrost, men det er sikkert, at den kommer til at rangere blandt nogle af de bedste danske pladeudgivelser i år.

Henrik Torp

Anmeldelser

RUDOLPH

Polydor 2380 048

RUDOLPH Alexander Hanius Hansen er et stykke dansk rockhistorie. 30 år gammel har han efterhånden været aktiv med mellemrum på den danske musikscene i henved 15 år. Debuterede i 1962 som bassist i landets dengang absolutte toppopgruppe *Defenders*. Og efter diverse uddannelesforløb sluttede han sig så i 1973 til *Savage Rose* under indspilningen af albummet »Wild Child« efter året før at have bidraget med sit velproportionerede, lidt uldne basspil på »Dødens Triumf«.

Alt i alt en erfaren herre, og de skulle som bekendt være værd at gæste. Debutalbummet er lavet i tæt samarbejde med produceren *Peter Thorup*, en anden dansk rockveteran, der medvirker sporadisk som andenvokalist. Udover bassisten høres også *vokalist* og *guitarist* Rudolph Hansen. Samt trommeslageren *Ken Gudman*, tenorsaxofonisten og fløjtenisten *Niels Stuart* og endelig *Hans Fjeldsted* på forskellige klaviaturer.

Materialet er skrevet af solisten og består af ganske fordringsløse, ikke ucharmerende stykker rockmusik af en vis tæthed, men uden egentlig gennemslagskraft. Dertil er *stemmen* Rudolph for tonløs. Karakteristisk er det da også den lille instrumentalskæring tilegnet forældrene »Helge og Ebba«, der gør varigst indtryk, uden iøvrigt at gøre denne plade til andet end et sympatisk, men flygtigt bekendtskab, der nok ikke skriver dansk rockhistorie. Rudolph er en elastisk ensemblespiller, men efter dette album at høre ingen overbevisende enegænger. Endelig er bare at notere, at nu er den selvbiografiske episke stil nået fra den samtidige danske lyrik over i rockteksterne.

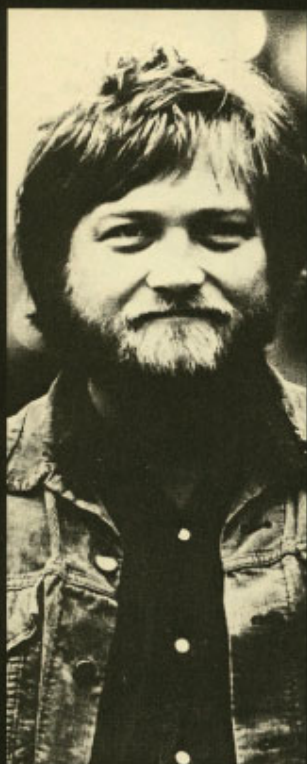
tbille

M.M. april - 77

Rudolph – varm og vedkommende dansk lp

Der er sikkert mange, der husker den danske gruppe *Defenders*, hvis mest farverige medlem nok var bassisten Rudolph Hansen. Det er efterhånden mange år siden man har hørt noget til ham i solistisk henseende, selvom han i de år, der er gået bl.a. har været medlem af *Savage Rose*. Nu har han lavet en solo lp, hvor han selv har skrevet alle numrene, der alle er af selvbiografisk karakter. Her er en sang om barndommen. "Den tykke dreng", om forholdet til pigerne, "Alt for mange knuder" og "Da jeg så dine øjne", om far og mor, "Helge og Ebba", om en uheldig dag "Fogedforretningen", o.s.v. Ikke alle rimene er lige elegante, nogle halter ovenikøbet lidt, men fælles for alle teksterne er, at de har noget renfærdigt og åbent over sig, der gør at man lytter. Rudolph er bestemt ikke nogen stor sanger med sin lidt hæse noget dybe stemme, men alligevel kommer man efterhånden til at synes om den ved flere gennemlytninger, fordi den er meget personlig og gynger godt. Den instrumentale backing består foruden af Rudolph på bas af Ken Gudman på trommer, Niels Stuart på sax og fløjte, samt, ikke mindst vigtig Hans Fjeldsted på tasteinstrumenter. Det er en fantastisk gyngende backing, og ikke mindst er det rart at høre Ken Gudman og Rudolph endnu engang bevise, at de er en af landets bedst gyngende rytme-grupper. Man må også sige, at Hans Fjeldsted virkelig har noget at lave på sine mange tasteinstrumenter her, og at han både kan få det til at gynges og farve lydbilledet på en farverig måde. Peter Thorups produktion er meget fin og hvor er det rart at høre en dansk plade, hvor både trommer og basguitar er ordentligt skåret, så man virkelig kan mærke dem. Alt i alt en bemærkelsesværdig

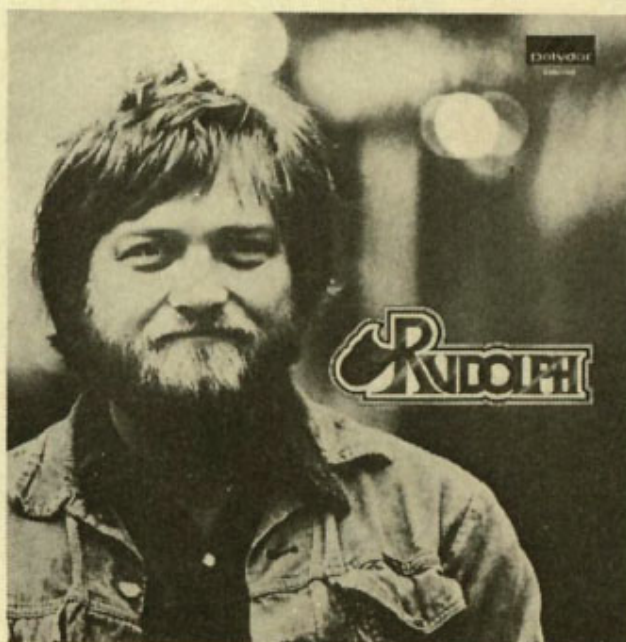
dansk plade, som er både varm og vedkommende, samt ikke mindst er godt gyngende. En plade der burde blive succes. (Polydor 2380 048) 4171 - 1977

Kender I den om Rudolph?

Rudolph Alexander Henius Hansen har skrevet sin selvbiografi, kun 29 år gammel. Men ligeså meget i musik som i tekst. Det drejer sig om en LP, den første, Rudolph har lavet på egen hånd. Tidligere sprællemænd og humørspreder i Defenders og Savage Rose. Han startede efter en sen studentereksamen på medicinstudiet - men musikken har trukket lidt for meget i Rudolph, der er ikke blevet så meget tid til studier, kun lidt taxa-kørsel for at tjene håndører, når musikken ikke kunne give til smør på bordet. Hans plade handler mest om Rudolph, men også meget om at være musiker i Danmark - om at have været med i ræset de sidste 12 år - på godt og ondt. Rudolph krydser fingre for, at den gruppe, han har med sig på pladen, kan blive af mere permanent varighed - og det sker, hvis pladen bliver en succes. Nogen stor stemme har sangeren og bassisten Rudolph Hansen ikke, men han har til gengæld personlighed - og ikke mindst ægthed. Og det er faktisk en mangelvare og kan blive Rudolphs chance.

Vi Unge 1977

Den fede

Det er dog en helt fed LP. MÅNEDENS BEDSTE DANSK LP. Og den er med Rudolph, tidligere medlem af Defenders. Hvor det dog er dejlig musik, som alle der kan lide Shu-bi-dua og Gasolin også må elske. Rudolph synger om sig selv og hans verden. Det er dejlige tekster i dejligt arrangement. En helt skøn LP, der virkelig bør blive forårets helt store danske hit. (Polydor).

ørs-

Vi Unge nr. Vi Unge nr. 5 1977